

ЧИЧО ПЪЙ И АСМА БЕИ

„Жщиятъ день ние се сбрахме въ Дуньовата градина за погребение. Погребяхме гарджето въ изградено съ плочки гробче, изтумбихме го отгоре, а Пъйчо направи бѣло дървено кръстче и го побучи откъмъ главата на гарджето.

Мина време. Единъ день се бѣхме събрали въ Зайова лжка. Изведнажъ Пъйчо ме извика и рече:

— Мирчо, видишъ ли, батьовото, баба Калуда кжде праша надолу по пжтя? Иди я настигни и й речи: „Да знаешъ, бабо Калудо, какво зло ти сж сторили Дуньо и Пъйчо. Да взематъ онзи день да накаратъ тѣхния черъ котаракъ да прескочи умрѣлото гардже таманъ три пжти, та да вампиряся.

— Мира нѣма да й даде, — думатъ. — Ще я мачка нощемъ и въ кжщи, и въ пжтъ, и на кѣра.

А Пъйчо ходилъ въ Пѣтльово при Вида билиарката, та донелъ

единъ черенъ пѣтелъ, дето е лупенъ отъ яйце, снесено презъ Тодоровата недѣля.

— Ще го вържа да попѣе три дня на гроба на гарджето, — вика Пъйчо, — та вампирѣтъ, вмѣсто на четиридесетия день, да стане на деветия. И тогава ще видимъ, кжде ще се дене това лошаво бабище.“

Запредохъ азъ надолу по пжтя и настигнахъ баба Калуда при Калипетровата чешма. Пои телето си. Забравихъ да ви кажа, че тя имаше едно теле. Годиначе ли бѣше, по-голѣмо ли — не мога ви излъга. Никой не знаеше, откжде го бѣше взела баба Калуда. Едни думаха, че го е откраднала отъ нѣкое село, а други, че й го били харизали отъ нѣкой манастиръ.

— Бабо Калудке, — казахъ азъ, като я настигнахъ, — да знаешъ, какво зло ти готвятъ Дуньо и Пъйчо.

И дума по дума взехъ, та и разправихъ всичко, както ми бѣше заржчалъ Пъйчо.